



ΜΗΝΑ Θ. ΛΟΓΟΘΕΤΗ 33^ο

ΥΠΑΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΧΟΥ
ΤΟΥ 33^ο ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ Α. Α. Σ. Ε. Γ.

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΛΓΜΕΝΟΣ
ΣΚΩΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ε. Λ. Ε. Τ. Μ. Α. Γ. Ε. Ε. Ε.



ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ

1982

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΔΕΓΜΕΝΟΣ ΣΚΟΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

(Ancient und Accepted Scottish Rite, Rite Ecossais Ancien et
Accepté, Alter und Angenommener Schottischer Ritus)

Πολλά έχουν γραφεί περί του Τεκτονισμού υπό διαφόρων τεκτόνων Ιστορικών. Ή περί του Τεκτονισμού φιλοσοφία είναι πόσον μεγάλη, όσα είναι δύσκολον εις όλους τους όδ., να εγκύριουν εις αυτήν. Όμως οι άνθροντες εις τον άδελφότητα και όη του κόρους, της θεόδουσε και των σκοπών της Τεκτονικής, όσολις άπαιτούν να γνωρίσουν την ιστορίαν αυτής. Ταύτ' αὐτά σημαίνει θεθείαι και μη τους όδ., τους ακολουθούντας τόν 'Αρχ. και 'Αποδ. Σουλ. Τίμον, αὐτους θέ θεθερίωνται να γνωρίσουν να περί αὐτού.

Την Ικανοποίησιν κατά τό δυνατόν της άπαιτήσεως ταύτης των φίλ., όδ., σκοπει η παρούσα έργασία, η όποια θέ θεολόγη την άρχην, την έξέλιξιν και την ιστορίαν:

I. τού Σκωτικού Τεκτονισμού

II. τού Τύπου Τελεταποθέσεως (προδρόμου και θεόου του 'Αρχ. και 'Αποδ. Σουλ. Τίμου) και

III. τού 'Αρχαίου και Αποθεδεδγμένου Σκωτικού τύπου.

'Ας σημειώθι ότι μεταξύ των Ιστορικών του Τεκτονισμού άφιστανται εις κείσινα σημεία θεθεραί γνωμί., ένίοτε σημαντικοί. Παρόδελγμα κείσιων τυγχίνει και η περί των Μεγάλων Συνταγμάτων τού 1786 άπερατοίσα άντηγναίσι όσον θεραφ εις την ποτρέπησιν αὐτών, θης αποδίδεται υπό των εις τόν Μέγαν θεθερικών της Πρεσβίαι., τήλιγα να όποιο άπεραθηγίτα υπό άλλων. Εις τός περιπτώσεις ταύτας παροφίθενται οι θεθεραί άπόψεις των άντηγναμόντων συγγραφέων.

Τεκτονικός Τύπος ή Σύστημα (Rite, Rite) είναι ό θεθείαις τρόπος κατά τόν όποιον οι Τεκτ. άντιώμας και οι υπό την αήδα αὐτών

Τοιαί παράγωγοι και μεταβιβάζονται επί τῶν μὲν τῶν παραγόμενων τοῦ Ἑλευθεροτακτικού δὲ τῶν μεταξὺ τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν ἐν γένει τακτικῶν ἐπισημασιῶν, τὸ παραδίδουσι δὲ περαιτέρω εἰς τοὺς μεταγενεστέρους.

Ἐ Ἄρχειος καὶ Ἀποδοθεγμένως Σωτικῶς Τύπος εἶναι τὸ Τακτικὸν Σύστημα τῶ ἠσίων ἀποδοθεῖν ἐις πλείους τῶν Τακτικῶν ἀνελκται τῆς ἀρχαίας, μεταξύ τῶν ἠσίων καὶ ἡ Ἑλληνική. Ἡ ἀρχαία τοῦ ἀνωτάτου - Ἄρχειος καὶ Ἀποδοθεγμένως Σωτικῶν δόγμα - ἀντικαταστήθῃ εἰς τὸ Σύστημα τῆς Μεγάλης Στάθης τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1940 ἀπὸ τῆς καισήμερον ἰσχυροῦς - Ἄρχειος καὶ Ἀποδοθεγμένως Σωτικῶς Τύπος - πρὸς ἀποφυγὴν παρερμηνεῶν καὶ παρεξηγήσεων ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ δόγματος ὡς ἀντικείμενος τῆν σημασίαν θεμελιώδους ἀρχῆς ἀνεπαρκῶς ἀμφεστητήσεως, ἐπὶ ὃ Τακτικῶς ὡς καὶ ἐν τῷ τυπωθῆ τοῦ Ἄ ἄλλοι ἀναφέρεται - εἶναι Ἐπαρῆα προεκτετατὴ οὐδὲν θέτουσα ὅσον ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἀληθείας.

Ἄλλ᾽ ἀνεπαρκῆτως, οὕτως, ἡ ἀπόδοσις εἰς τὴν Ἑλληνικήν τοῦ εἰς τῆς ἑθνικῆς γλώσσας δὲ τὸ Τακτικὸν Σύστημα χρησιμοποιουμένου ὄρον Ρίτις καὶ Ρίτις μὴ τὴν λέξιν Δόγμα, δὲν εἶναι καὶ γλωσσολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ ἁπλοῦς λέξις Ρίτις σημαίνει τελευτασίαν διεξοραμένην ἐπὶ τῆ θέσει μὲς ἐκτεταμένης καὶ οὐστῆρας προσημῆνης σφαιρῆς καὶ τόλμης λόγου καὶ πράξεως. Ἀρθεῖς τοῦτο γίνεται κατὰ τὰς ἐν ταῖς Στάθεις τακτικῶς ἐργασίας, αἵτινες δὲν διεξοραται κατὰ τὸ δοκίμιον, ἀλλ' ἐπὶ τῆ θέσει τοῦ τυπωθῆ οὐστῆρας προσημῆνης καὶ ἀπεκτείνουσας τῆς ἰδιοπείρας μωρῆν, τὸν ἰδιώτερον τύπον τῶν τακτ. ἐργασιῶν. Τὸ Τακτικὸν ὄρον καλεῖται εἰς τῆς ἑθνικῆς γλώσσας Ρίτις καὶ Ἀπόδοθεῖν τῆς λέξιν Ρίτις ἐπὶ ἀποδοκίμαται εἰς τὴν Ἑλληνικήν μὴ τὴν λέξιν Τακτικόν, δὲ ἴσο ὄρθον νὰ ἀποδοκίμαται καὶ τῆς ἀντικειμένου λέξιν Ρίτις μὴ τὴν λέξιν Τάξις, ἡ ὁποία ἀποδοθὲ τῆν ἔκδοσιν τῆς λέξιος Ρίτις ἀνεπαρκέστερον, ἢ ἡ λέξις Δόγμα, ἡ ὁποία σημαίνει ἀναθάρως καθαρῶς ἐμμένην ἐρησικουσίαν ἢ φιλοσοφικῆς ἀποσῆς ἰσως ἀνεπαρκῆτως ἰσχυρῆ καὶ δὲν νὰ γίνεται δεκτὴ ὡς ἀνεπαρκῆστήσεως καὶ ἐπείσεως.

* Duden, Fremdwörterbuch, Bibliographisches Institut, Mannheim, Gießen, Leipzig 1960.

Ἄλλ᾽ καὶ ὁ συγγενὴς χρησιμοποιούμενος ὄρος, ἡ ἰσχυρῆ ἀποδοθὲς εἶναι προσημῆνης τοῦ δόγματος.

Εἰς ἄλλο τὸ τυπωθῆ τῶν τε κωμικῶν καὶ ἀνεπαρκῶν θεμάτων εἰς καὶ εἰς τὸ Σύστημα καὶ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τῆς Μεγάλης Στάθης τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἤναιτος Σωτικῶς τοῦ δόξου καὶ τελευτασίου θεμάτων τῆς Ἑλλάδος, ἀναφέρεται ἐπὶ εἰ δὲν εἶναι ἤναιτος Ἄρχειος τοῦ Ἑλληνικοῦ Τακτικῶς ἀποδοθεῖν τῶν Ἄρχειος καὶ Ἀποδοθεῖν. Ἐπειτ. Τύπος. Ἄλλ᾽ καὶ κατὰ τὸ ἐκδοκίμα τῶν ἐργασιῶν τῶν Σωτικῶν. Ἐπειτ. ἀναφέρεται κατὰ τὸ τυπωθῆ ὅσον ἐν ἄλλοι, ὅτι αὐτὰ ἀποδοκίμαται τῶν Ἄρχειος καὶ Ἀποδοθεῖν. Τύπος. Πάντα ταῦτα καταδικαίνουσι τὴν σημασίαν ἡ ὁποία ἀποδοθὲται εἰς τὸ γινώσκον ἐπὶ τῇ Ἑλλ. Τακτ. Ἐργ., ἀντικείμενος εἰς τὸν ἐν λόγῳ Τακτικῶν Τύπον, χρησιμοποιουμένου δὲ καὶ εἰς τὸ νὰ κωμικῆ σφαιρῆς ἐπὶ μὴ οὐδένα ἐπὶ τῶν ἄλλων Τακτ. Τύπων, ἐργου ταῦτα σφαιρῆς τῆς.

Ἐπὶ τὴν ἀνεπαρκῆ τῶν ἄλλοι, ἀναφέρεται ἐπὶ δὲν δὲ ἴσο ὄρον τῆς παραθέσεως τῶν κατὰ κωμικῆς ἀποδοκίμαται Τακτικῶν Συστημάτων μὴ τῆς γενεολογικῆς ἰσοστάσεως τῶν. Ἐπὶ εἶναι φυσικῶν καὶ περὶ τοῦ ὀρθοῦ τοῦτο, ὁμοίως εἶναι αἱ ἀπόδοσις τῶν ἰσχυρῶν. Ἐπὶ ἄλλοι ἀναφέρεται εἰς τὸν Γενικὸν Κανονισμῶν 108 ἐν ἄλλοι Τύποις, ὅραται ἡ Ἀποδοθὲς ὡς τὸ ἀποδοκίμα. Μεταξὺ τούτων ὄρον πλείους ἔργου πλείους, ἀνεπαρκῶς ἢ φιλοσοφικῶς χρηστέον, μὴ εἶναι καθαρῶς Τακτικῶν. Ἐπὶ Mackay ἀναφέρεται 37 καθαρῶς Τακτικῶς Τύποις, ὅρα δὲ ὁ ἀποδοθὲς οὕτως νὰ ἀνεπαρκῆτως περαιτέρω εἰς τὴν προσημῆνη ἀπὸ τούτων, ἀπὸ ἄλλων ἰσχυρῶν ἀνεπαρκῆτως Σημαντικῶν ἐπὶ ταῦτα τῶν ἐν λόγῳ Τύπων εἶναι σφαιρῆς ὄρον μεταξύ τῶν, ἀρθεῖται δὲ ἐπὶ αὐτῶν δὲν ἀρθεῖται οὐδὲν.

Ἐπὶ δὲν νὰ τυπωθῆ ἐπὶ αἱ ὁμοίως οὕτως Τακτικῶν Τύπων σημεῖου ἐπὶ τῆς αἰσῆς θεμελιώδους θέσεως, ἀρθεῖται ἀπὸ τούτων πρῶτος σημεῖου θεμελιώδους θέσεως, αἱ ὁποία ἀποδοκίμαται καὶ τῆς θέσεως ἄλλων τῶν ἄλλων ἀνεπαρκῶς θεμάτων. Ἐπὶ ταῦτα οὕτως δὲν εἶναι ἄλλοι ἢ ἡ ἰδιοπείρας καὶ ἡ ἀνεπαρκῆ τῶν τῶν πρῶτων. Κατὰ τὸν ἄλλοι, Mackay - ὁ Mack., ὁ Ἐπ., καὶ ὁ ἄλλοι, ἔργου πλείους αἱ πλείους δὲ τῶν ἄλλων πρὸς μωρῆτως ἀνεπαρκῆτως νὰ διεκτείνῃ ἐπὶ ἡ ἀνεπαρκῆ τῆς ἐκδοκίμαται εἰς τὸν ἰδιώτερον τῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀνεπαρκῆτως

ὄσοι τὸν ἰδρυτὴν τοῦ Συστήματος. Οἱ τρεῖς πρώτοι ὀνόματι εἶναι τὸ κείμενον, οἱ ἄλλοι τρεῖς ὀνόματι τὸ ἔργον.·*

1. Ἀγγλικὸς καὶ Ἀνοδοδευγμένος Σωτικὸς Τόμος (1706)
2. Τόμος τῆς Ὑόρης (York Rite, 1717)
3. Γαλλικὸς ἢ γαλλόφωνος Τόμος (Rite Français, 1786)
4. Ἀμερικανικὸς Τόμος (American Rite) συγγενὴς πρὸς τὸν Τόμον τῆς Ὑόρης
5. Φιλοσοφικὸς Σωτικὸς Τόμος (Rite Ecossais philosophique, 1776)
6. Πρωτογενὴς Σωτικὸς Τόμος (Rite Ecossais primitif, 1773)
7. Μεταρρυθμιζόμενος Τόμος (Régime Ecossais et rectifié, 1778)
8. Μεταρρυθμιζόμενος Ἑλληνικὸς Τόμος (Grand Prisme indépendant d'Helvétie, 1797)
9. Τόμος τοῦ Fesaler (Fesslersche Lehrt, 1796)
10. Τόμος τοῦ Schröder (Schrödersche Lehrt, 1789)
11. Τόμος τῆς Μογ. Στ.: τὸν Τρεῖν Σφαιρῶν (Dreistöcke aus den drei Weltkugeln, 1740)
12. Τόμος τῶν Ἑλλοκτῶν τῆς Ἀληθείας (Rite des Elus de la Vérité, 1776)
13. Τόμος τῶν Πιστῶν Σωτικῶν Τεκτονῶν (Les Ecossais Fidèles, 1747)
14. Περσικὸν τοῦ Κλερμόν (Chapitre de Clermont, 1754)
15. Τόμος τοῦ Περνέττυ (Pernetty) (Rite hermétique, Illuminés d'Avignon, 1766)
16. Τόμος τοῦ Ἀκτινοβόλου Ἀστέρου (Ordre de l'étoile flamboyante, 1766)
17. Τόμος τοῦ Σοστάνι (Chastanier) (Illuminés Theosophes, Illuminés Theosophiques, 1767)
18. Τόμος τῶν Φιλοσόφων (Ordre Déné des Philoſophes, Amis de la Vérité, 1773)
19. Πρωτογενὴς Τόμος τῶν Φιλοσόφων (Rite primitif au pays de France ἢ Première Loge de Saint-Jean réunie, 1780)
20. Μαρτινικῶν Σύστημα (Martinisme ἢ Système des Martinistes, 1775)
21. Τόμος τοῦ Ἀδελφοῦ Ἐνώξ (Rite d'Enoch, 1773)
22. Τόμος τοῦ Μισορῶν (Rite de Misraim, 1805)
23. Τόμος τῆς Μέμφιδος (Rite de Memphis, 1828)

* Νικόλαος Λόκαρι, Ἐγκυκλοπαίδεια τῆς Ἑλευθέρας Τεκτονικῆς, Ἀθῆνα 1981.

24. Τόμος τῆς Ἀσκητικῆς Τηρήσεως (Strict Observanz, Strict Observanz, Observanz Exacte, 1751)
25. Τόμος τῆς Καλαρῆς Τηρήσεως (Lux Observanz, 1751)
26. Τόμος τῶν Ἀφρικανῶν Ἀρχιτεκτόνων (Afrikanische Bauherren, African Builder, Architectes de l'Afrique, 1770)
27. Τόμος τῶν Ἀσιατικῶν Ἀδελφῶν (Asiatische Brüder, 1782)
28. Τόμος Τελεσιουργίας (Rite de Perfection, 1751)
29. Τόμος τῶν Ἑλλοκτῶν Κοῦν (Rite des Elus de Coen ἢ Elus Coens, 1782)
30. Τόμος τῶν Αἰσιοκρατῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως (Empereurs d'Orient et d'Occident, Kaiser vom Osten und Westen, 1736)
31. Τόμος Πρωτογενῆς τῆς Ναβόνηνης (Rite primitif ἢ Philadelphes de Nabonne, 1780)
32. Τόμος τοῦ Ναοῦ (Ordre du Temple, 1806)
33. Σουηδικὸς Τόμος (Schwedische Lehrt, 1790)
34. Τόμος τοῦ Σβέντμποργκ (Svendenborg Rite, 1783)
35. Σύστημα τοῦ Τσίνοντοργκ (Zinnendörfers System, 1788)
36. Αἰγυπτιακὸς Τόμος τοῦ Καλλιστοργκ (Ägyptischer Rite, 1775)
37. Σύστημα τῶν Ἀγιοθεωρῶν Ἱερῶν τῆς Ἁγίας Πόλεως (Système des Chevaliers Bienfaits de la Cité Sainte, 1776)

Κατορθῶς εἶναι ἡ στενὴ συγγένεια μεταξὺ τῶν Τόμων Ὑόρης καὶ Ἀμερικανικοῦ, Πρωτογενεῶς τῶν Φιλοσόφων καὶ Πρωτογενεῶς τῆς Ναβόνηνης κλπ.

Ἐκτὸς τῶν προμνησθέντων Τόμων ἰδούμεθα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ Ἄλλοι, ὡς ὁ Ἑλλοκτικὸς Σύνδεσμος (Eloctischer Bund, 1783), ὁ τῶν Περσοποιητῶν (Illuminés, 1776), ὁ Περσικὸς Φιλοσοφικὸς Τόμος (Rite Persian Philosophique, 1816), τὸ Περσικὸν τοῦ Ἀρας (Chapitre d'Aras, 1745), ὁ Τόμος τοῦ Μελασοργκ (Melaisio Rite, 1765) κ.λπ.

Ἐν τελευταίῳ ὅσοι ἰδρῶθη ὄσοι τὸν Μελασοργκ, Πόμοιο στρατηγὸς Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, παρεῖχεν ὀνόματι θεοῦ καὶ ἐπέθετο μόνον 15 παρῶν ἐπι, Ὁ Μελασοργκ ὀνόματι θεοῦ Σόδοκος τῆς ἐν Πετροποπόλει Στάδος «Zur Verschönerung» (= Ἐπιπέθετος) καὶ Ἐπίθετος Μόμος Ἐπίθετος τῆς Ἐπιδοκτικῆς Στάδος τῆς Ρωσικῆς.

1. Σουατικός Τεκτονισμός και Σουακώι Στοιεί

Η πρώτη έκδοσας ούσας είσιν έφάρθεν Σουακώι Συστήματος έγένετο κατά τό 1733 ότε έδημοσιεύθη τό πρώτον ό κατάλογος τών Στοιείν τών Διδασκάλων Τεκτόνων, έν τή όποία αναγράφεται, μεταξύ τών άλλων, και Στοιεί Σουαίων Τεκτόνων.

Τό Σουακώι Σύστημα κατέστησεν έδαφος έν τή άνωθεν ή Εύρωπη ευρείας, από τού 1730. Ήνωσμένη δέ ν' άνωτηχθή ένός της Μεγάλης Στοείς της Άγγλίας όθεν είση, άπερέρχου τήν συγκρίνουσιν μετά τών Στοιείν της τού τρίτου βαθμού, άπερέρχου είς ήττων τών άλλων Συστήμα.

Συμφέρουσι πρός τό όπό πλείονας άσθενών τεκτόνων συγκριφών άναπερέρχουσι, ό καλούμενος -Σουακώι Τεκτονισμός- άναφανίσθη περί τό 1740 έν Γαλλία, χωρίς νά έχη σχέση μετά μέ τήν Μεγ. Στο. της Σουακίας.

Είς τήν πόλιν Βαρσέλου της Γαλλίας έβρήθη τό 1743 Στοεί από τόν τίτλον «La parolle Harmonie» (ή Τολαία Άρμονία), ό δέ Σηλόμαχος είτής, όδ. - Etienne Morin, άπέδωκεν είς είσήνη Σουαίων τέλειον μετανοστωσίοντα είς Σουακίαν είς Γαλλίαν, είτίας τό έντομα άναέδωθη, τήν σύντηχήν διδασκαλίαν και τυπωθέν τών άσθενών βαθμών μέχρι τού έκεί.

Σημειώθη ότι και πρú της, ως άνω χρονολογίας, είχον έβρήθη είς Γαλλίαν Άγγλωκώι Στοεί, ως ή -Loge Anglaise- τό 1732 έν Βαρσέλου (απερέρχου και σημερον βαθμύ είς τήν Άγγλίαν της Μεγ. Στο. της Γαλλίας έν είσήνην άρθλόν 519 ως -Loge Anglaise- No 204), μετανοστωσίον τών τήν χρόνυ είς Γαλλίαν Στοείς.

Είς άλλου γλωσσών είσι ότι ό βασιλεύς της Γαλλίας Ακουστικός 14ος άναρτήθησεν έδουλον είς τόν κατά τό 1688 άσθενωσίοντα βασιλεύς της Σουακίας Έκασέλον Σον και τούς άσθενούς του, μέ έδρον τήν πόλιν St. Germain - En - Laye πλησίον τών Παρισίων. Οι άσθενί τού βασιλέως Έκασέλον άναστωσίθησιν ευρείας πλησίον τών Γαλλικών άσθενί και είς Παρισίους, φανίστα ότι είσι μεταφέρου τός Στοείς των είς Γαλλίαν και άναέχουσι τός άρθλους των έκει Πολλοί προσκοσμήτης της Γαλλίας της έπαχης έκείνης συγκρινόντο μετά αύτών. Έπί ευρείας αύτών έδωκεν αύτοι τόν άσθενύ Clément ήγουμένον έν -Saint Germain Des Pres, ό άσθενός τό 1743 άναστωρθή Μεγ. - Διδ. της Άγγλωκώι Μεγ. Στο. της Γαλλίας και έβρεσε τό Παρισίαιον τού Clément τό 1754.

Κατά τόν 18ον αιώνα είς πλείονας Στοεί άν είρηγίνετο μόνον είς τούς τρεις πρώτους βαθμούς, αλλά και είς άνωτηρους. Οι πρώτοι περί τό 1740 γλωσσήθησιν είς τήν τεκτονικήν άσθενωσίτη τά άνωτηρον βαθμύ έλέγησαν -Σουακώι βαθμοί-, οι δέ είς τούς βαθμούς τούτους άναρτήθησαν Στοεί -Σουακώι Στοεί-.

Περί της προέλευσας τών έν άνω άνωτηρων βαθμών πολλοί και άσθενοί έν πολλοίς άναπερέρχουσι γλώσσας άλλήλθεν. Κατά τούς Λαντίνους, "Toulet" και άλλους είρηγίνουσι αύτοι είς Σουακίαν είς τήν Γαλλίαν, έβρήθη δέ άσθενωσίον είς Γερμανίαν και αύτην Εύρώπη. Ο Λαντίνος άσθενί ως άνω πείθου ότι οι ρίζη τούτων έδών εν άναρτήθησιν είς τούς άσθενούς άσθενούς τών Σουακί, οι άσθενί μέλλουσι (ευρείας ή εύρίη) τού προσωπερέρχόντος Έκασέλου τού Σον έν Γαλλία άναστωρτήσιν τών Τεκτονισμών δέ τεκτονικός σκοπούς, τής δέ Στοείς δέ εν άναστωρτήσιν είς αύτός τούς έν Γαλλία άναστωρτήσιν άσθενούς τών. Τούτο άναστωρτήσου και οι Bode και Bonnetin, έν άνατίθεσιν πρú τούς Bergmann, Gould, Schillman και άλλους, οι άσθενί άσθενί άναστωρτήσιν τήν έκδοχήν τούτην.

Καί άλλους πάλιν φανίστα ότι ό συντελέσας είς τήν άναστωρτήσιν τών άνωτηρων τούτων βαθμών είσι ό Andreas Michael Ramsay δέ τού παρρησίαιον λόγου του άσθενί της Μεγ. Στο. είς Παρισίους τό 1737. Η άσθενί είση δέν γίνετα άσθενί από τών Gould και Lanctin.

Όσως και έν έξη τό σύστημα ή άναστωρτήσιν μεγάλου άρθλόν τών έν άνω άνωτηρων βαθμών άσθενωσίοντος χόου και ή είσιον τού Τεκτονισμού της άσθενί έκείνης ήτο σης παρασθενί άσθενί και δέ τών άσθενί ότι οι βαθμοί αύτοι προσκοσμήθησιν από άσθενών Συστημάτων έν Γαλλία και τή άσθενί Εύρωπη, μετασχηματίζοντο έν αύτών κατά τό έδαφος, άναστωρτήσιν αύτης της συγκρίνουσας.

Πολλοί Στοεί είχον άναστωρτήσιν κατά τήν έκδοχή έκείνη ένα τυπωθέν δέ τούς άσθενωσίοντες βαθμούς, μη άναστωρτήσιν αύτου ένέτητος, μεταξύ τών άσθενών Στοείν είς τό θρημακόσι και άσθενών σύστημα τών τυπωθέν. Σόν τήν χρόνυ παρρησίαιον πολλοί Στοεί, είσι έν Γαλλία, τό προσωπερέρχόν τυπωθέν τού Βαρσέλου.

¹ Albert Lanctin, La Franc-Maçonnerie Ecosaise-en France, 1890.

² Walter Toulet, Der Alte und Angenommene Schottische Ritus und seine Vorläufer, Akazien-Verlag Alfred Bock, Hamburg, 1966.

Ο «Σεισητός Τεκτονισμός» και οι «Σεισητοί Στοιχί» διαδραμάτισαν σημαντικούς ρόλους στις τόν Ιεραρχικών κύριας κλάσης Τεκτονισμών μέχρι τον τέλος του 18ου αιώνα.

Κατά ταύτα ο γερμανογενής «Σεισητός» οδήγησαν έχει σχέση προς την Σεισητόν. Δίνεται ως ένας κλάση ότι υπήρχε μία ζυμωτική ποσότη σχέση, καθώς οι δόκτοροι Γαλλικών Στοιχίων δε Σεισητός μεταναστεύσαντες έπαιρξαν έθιμα και συνέταξαν, ως προέβλεθη, τός δόκτορας και τα τυπικά των διαφόρων βολών, παραλήφθησαν άρτιατερον από άλλων Στοιχίων.

Η καταγωγή όλων τού Σεισητικού Τεκτονισμού είναι καθαρά Γαλλική, ή δε κοινή αϊτού κατά τόν Lindsay* είναι ή Γαλλική πόλις Βορδεαύ.

Αναφέρομεν έντονα ότι κατά τούς Lemhoff - Posner** ο Σεισητός Τεκτονισμός έκφρασε μόν το πρώτον έν Γαλλία περί το 1740, αλλά περί της άραχής αϊτού κοινός μόνον έντόνος δόκτορας να διατυπώσων, παρά τός ένσητός Ιεραρχικός έντονος έν το έθνος. Κατ' αϊτούς «Σεισητός Τεκτονισμός» έχαρακτηρίσθη την άραχην έντονη ή έχον παραποιήσων τόν πρώην βολών τού 'Αγγλ. Τεκτ. Κατά τούς αϊτούς αναφορές οι έντονος βολών τού Σεισητ. Τεκτ. καθήγονται κατά μέγα μέρος έν Γαλλία.

* A. S. Lindsay, Le Rite Français pour l'Europe, Γαλλική έκδοσις 1957 - 1958
** International Freemasonry Lexikon, Wien - München - Zürich, Amalthea Verlag, 1932.

II. Τύπος (Σύστημα) Τελεσιουργίας (Rite de Perfection)

Ο Σεισητός Τεκτονισμός παραλήφθησαν (μαζί τόν πρώην συμβολικών) το βολών, άραχίτερον οι βολών τμήματα εις 20 και τελείως εις 25.

Οι 25 αϊτούς βολών παραλήφθησαν το 1751 εις τόν άποκρίσθοντα «Τύπον Τελεσιουργίας» (Σεισητόν Τύπον ή 25 βολών) έν Βορδεαύ άραχίτερον άποδομείτω εις:

1. την Συμβολικήν Στοιχί τόν πρώην πρώην βολών
2. το Περσικόον
3. το Συμβολικόν.

Ο έν άραχί Τύπος είναι ή πρόδρομος τού 'Αγγλικού και Αποδομείτω Σεισητόν Τύπου.

Ο Τύπος Τελεσιουργίας άραχί από την άραχί έντος «Συμβολικόν τόν Πρωτόν τού Βασιλικού Μυστικού» (Conseil des Princes du Royal Secret), άραχί μετάρω το 1761 την άραχί του έν Βορδεαύ εις Παρισίους. Έπει ένσησιονάθη ως ένός «Μικτού Κολλήγιου» κάλουμένου «Μεγάλη Στοιχί και Κυρίαρχον Συμβολικόν τόν Ύπαρχίτων Πρωτόν Τεκτόνων» (Grande Loge et Souverain Conseil des Sublimes Princes Maçons) και άποκρίσθοντα εις:

1. της Μεγάλης Στοιχί (Grande Loge) έκφρασε αϊτούς έν το Στοιχί «Άραχί έντονη της Ύπαρχί» (St. Jean de Jerusalem) και από την άραχί της άραχί έντονος οι βολών 4 - 14.
2. τού Κυρίαρχου Συμβολικόν (Souverain Conseil) με τούς βολών 15 - 25 από την άραχί του.

Οι βολών 1 - 3 παρήμερον από την άραχί τόν άραχί έντονος Στοιχί. Τό ως άραχί μόνον Κολλήγιον άραχί έν το 1762 τούς «Κοινωνικός και ένσησιονάθη τού Τύπου Τελεσιουργίας» (Reglements et Constitutions de La Maçonnerie de Perfection) και άραχί τού έν έντονος. Τό ένσησιονάθη τού 1762 άποκρίσθοντα από 25 άραχί. Έδρασησθοντα εις Παρισίους το 1832 και εις Άμερική το 1859.

Κατ' άλλους άλλων Ιεραρχικός (Lemhoff - Posner) ο Τύπος Τελεσιουργίας έχει την άραχί του εις το «Συμβολικόν τόν Αυτοκρατορικήν Άνωτάτην και άλλων» (Souverain Conseil des Empereurs

Et Orient et Et Occident), όπως ιδρύθη το 1758 εν Παρίσιος και έκλειστο άρρακώς «Παριστιάνων τών Κυβερτήτων Πριγκίπων Τυτάνων» (Chartre des Souverains Princes Majors). Το Σύστημα ένοργανίζτο (έκτακτικώς υπό βασιλική άνωτασίαν ως «Μεγάλη και Κυβερτική Σουλταία») Σιολά Άγιος Ιωάννης της Ιερουσαλήμ» (Grande et Souveraine Loge Ecossaise Saint-Jean de Jerusalem) και ως «Κυβερτήτων Συμβούλων» (Souverain Conseil). Έκείνος τών δύο τούτων κλάδων είχαν ίδιαν άρμοδιότητα:

Ο μόν πρώτος διά τής Σπουδ Τελειοποιήσεως, ό δέ δεύτερος διά τή Κολάγια και τή Παριστιάν. Το Σύστημα εινωρίσθη εις 25 βαθμούς και κτισθή άρρακτως εν Άγρια ή βόρει του Άστρ. και Άποδ. Σουλ. Τύπου με 30 βαθμούς.

Κατά τούς αιώτους ιστορικός άποβέβη εις τή δυα Σύστημα ή Ιδρυσις εις Βαρδαύ του «Μεγάλου Κοινοταρίου τών Ύπερίων Πριγκίπων του Βασιλικού Μυστικού» (Grand Conseil des Sublimes Princes du Royal Secret) και άναίρεται ότι οι «Κιωνισμοί και Συντάγματα του Τύπου Τελειοποιήσεως» (Reglements et Constitutions de la Maçonnerie et Perfection) του 1762 συντάχθησαν υπό τών «Αυτοκρατόρων Άνωταλής και Δύσεως» εν συντηγασί με τούς «Πριγκίπους του Βασιλικού Μυστικού».

Και περί του τύπου έβη συντήγησαν τή Συντήγημα του 1762 έν άπαρτεσί συμφωνία μεταξύ τών Ισπανικών. Ύπό τινων άναίρετων οι Παρίσιος, υπό βασιαν ή πόλις Βαρδαύ (Thon, Ragon).

Ύπαρξη τάλας και ή άναίρεσι ότι ό «Τύπος Τελειοποιήσεως» με 25 βαθμούς ιδρύθη το 1754 εις Παρίσιος υπό του δουκός του Clamont ως Παριστιάν χαρακτηρισμένων και ως «Σύστημα του Clamont». Τούτο έκείνη μετά τινω έτη και άνωτασίη ή το 1758 ως «Συμβούλων τών Αυτοκρατόρων Άνωταλής και Δύσεως.»

* Karl Brodbeck, Freimaurerlogen, Verlag Paul Neudt, Bern 1946. Κατά τόν Brodbeck οι άνωταροι βασιλική άνωτασι εν Άγιοι από του 1717. Τούτο άνωταριον ούτως έκ του ότι ή κατά τή ένω δέ άνωταριον Μαγ. Γλ. της Άγγλικής έν άνωταριον τούς άνωταρους βασιλική πόν η βασιλική Άγιός (Royal Arch).

III. Ο Άγγλική και Άποδεδεγμένους Σουλταία Τύπος και τή πρώτων Ύπαρι Συμβούλων του ούτως

Άς ίδωμεν τήν παρατίρη έξέλιξη του «Τύπου Τελειοποιήσεως» ήτοι αλλήλων εις τόν «Άγγλική και Άποδεδεγμένους Σουλταία Τύπος».

Ός προκλήθη, ό δό. Etienne Morin ίδρυσε το 1743 εν Βαρδαύ της Γαλλίας τήν Σουλτα «La Parfaite Harmonie», τήν άρρακτως του Σουλταία Συστήματος.

Ο Morin είχαν έβη εις Βαρδαύ εν του Άγιου Δομινίκου, μετά τήνου τών δυτικόν Τυτάν (Καθολικών) άποικίας της Γαλλίας, Παριστιανός εις Γαλλίαν μέχρι του 1761, άπόβη εν τών κυριώτων δεμουργιών του προαναφερθέντος «Μεταύ Κολάγια» του Τύπου Τελειοποιήσεως και εδήτησαν άρακ τή άρρακτική πόνη έκλεισιόδητης προς διάδοσι του Τύπου Τελειοποιήσεως και ίδρυσην άρρακτικων αιώτων εις τούς έν δυτικώς Τύπος άποικίας της Γαλλίας, Πρώμησι άποικία εις αιώτη ή έν λόγω έκλεισιόδητης εις Άγιον Δομινίκου, παρακλήθη άρακ ότι αιώτη μόλις κατά το 1763 ότα βασιαν έκεί. Η καθιέρωσις της άρρακτικής του εις Άγιον Δομινίκου άρακτως εις τή γεγονός ότι τή πόνη αιώτων άπόβησι συντήγη ή και υπό άγγλικού πόνου, ό δέ Morin αλλήλη ήτοι πολιτικός αιώτων εις Άγγλική, βασιαν εις Άνωταρι και Σουλταία. Εν Άνωταρι έβη μετά εις πολιτικός άρρακτως και ήτοι το δουκός υπό του τόν Μαγ. Δού. της Μαγ. Γλ. της Άγγλικής Αόδου Fernes, άρακ και έβη εν τών τή έκλεισιόδητης ήν είχαν ο Morin εν Παρίσιος και διά τής άρακτικής άνωταριόδητης ούτως ως ό μόνος άνωταριος διά τήν άνωταριον όλων τών βασιαν του Τύπου Τελειοποιήσεως έν άνωταριον τή δυτικόν ήμαρταριον. Τό άνωταριον συντήγηται έκ άνωταριον του Morin, άρρακτικων αιώτων εις τήν κατοχήν του Ύπαρι Συμβούλου της Βαρδαύ άνωταριόδητης τών Ύπαριων Παριστιανών της Άγριας.

Ύπό τινων άνωταριόδηται ότι ή έν δυ άνωταριόδητης άρρακτική το 1761 εις τόν Morin υπό τινων «Ανωταριόδητων Άνωταλής και Δύσεως».

Από του 1763 μέχρι του βασιαν του άνωταριόδητης το 1791 ό Morin αλλήλη προς διάδοσι του Τύπου Τελειοποιήσεως εις τή δυτικόν ήμαρταριον, ίδρύσας το 1764 τήν Σουλτα «La Parfaite Har-

monie- εις Άγιον Δομίνικον, ως και άλλας Σποδς και Περιπτώλας ως το τού 25ου Βασιλείου εν Κίηστον της Ιαμαίης υπό τόν Έπαρχικόν Μέγαν Διδάσκαλον William Winter και άλλωσιν εις διαφόρους περι το Κίηστον πόλεις, Έξ άλλου σημαντικός αριθμός Έπιθεωρητών άρροντάξ δει την έκδοσιν του Τύπου Τελεσιποιήσας εις τό δυτικόν ημερολόγιον.

Ό Τύπος Τελεσιποιήσας έβλεπ συνήχως άλλως, όμως μετά την σύστασιν τών Ήνωθών Πολιτικών της Άμερικής τό 1789, όπου περι τό 1790 εισήχθησαν εις Εύρώπης νέα συστήματα έννοιών βασιών περιλαμβανόντα 33 βασιμύς, ταύτα διαδόθησαν εις τό δυτικόν ημερολόγιον εις άλλος φυσικά τού Τύπου Τελεσιποιήσας, Άπ' έτέρου πρós άνατολικούς και πρós δυτήσιν του κόσμου τού Τύπου Τελεσιποιήσας, περιλαμβόν ταύτοι Έπιθεωρητάι αύτοι ταύς πήραν τού 25ου Βασιλείου τών εν άνω εις Εύρώπης εισαχθέντων συστημάτων χωρίς να έξισόσων, άν οι εν λόγω νέα έννοιαι βασιμύι αναειδέθησαν και ένγερμονίζοντο με τούς τού Τύπου Τελεσιποιήσας.

Έξ αίτιας τών γεγονότων ταύτων εδημοσιωγήθησαν έκδοσι και πραγματικόν χάρις, Γύλιγμα κατά τού Τύπου Τελεσιποιήσας εισήχη και ο θάνατος του Μορίν τό 1791, δόσι εβλάσαν ο ήσθητι ίσως διάθεσι κύριος και εβγάγματο άλλως, εβλάγγον τό πάντα προσωπικώς.

Ήδη τό 1789 ειχε φθάσει εις Άγιον Δομίνικον ο Γάλλος εβμης Alexandre François Auguste de Grasse - Tilly, άρματικός τού Ίπικου (γεννηθείς εν Βαρσαλίαις τό 1768 και μαθητής εις τόν Τεκτονικόν εις Παρισίους), ίνα ενιστάη την εκπαίδευσιν της φητείας οικηροκρατάδμου την όποιαν εκτελούντοσιν περι τού πατρύς του ναύαρχου De Grasse, εκαματάσας κατά τόν θάνατον της ένέργησιος μετά τών Άμερικανών έναντιον της Άγγλικής, Άυτως μετά την φερβίν του εις Άγιον Δομίνικον ο εβμης De Grasse - Tilly, όστις έντερον ήδη εις τόν Τύπον Τελεσιποιήσας, εισήχθη εις την υπό τού Μορίν έκδοθίσαν έκσι Σποδν - La Parlatte Harmonie- και ένταφισή την κόρη δέ, πύκτονος ομφαλοκαυρόφου εις Άγιον Δομίνικον, του Jean Baptiste Noël de La Hogue.

Ό De Grasse - Tilly εισήχθη εις την υπηρεσίαν τού εν Άγιου Δομίνικου Γάλλικου στρατού, ανέλαθε δέ και την ηγεσίαν τού Τύπου Τελεσιποιήσας εις τό δυτικόν ημερολόγιον ως έκδοσος τού Μορίν μετά τόν θάνατον αύτου.

Έν τή μεταξύ είδον τό φως εν Εύρώπη με ημερολογίον 1 Μάϊου 1790 τό -Μεγάλο Συντάγμα-, όνω εβγεραιήθησαν κατά πρώτον τό 1832. Περι της παρτήτος αύτων οι γίνονται έκδοθόντα. Ό δέ, Albert Pike¹ άποδίδει ταύτην εις τόν Μέγαν Φραδερίκον, πρώην άναρ άρματόβητρου υπό άλλων πρώτων ιστορικών. Έν πάση περιπτώσι τό -Μεγάλο Συντάγμα- τού 1786 εκκαλοφώρησαν περι τό τέλος του αίώνος έκδοσι εις την Άμερική, κεραιθέντα κατά τνας ιστορικούς έκσι εις Εύρώπης υπό τού De Grasse - Tilly, ταύτα άποσταλούν την ήσιν της όσσης και όρεσιόσους τού -Άρχιού και Άποδοθεγμένου Ίπικου Τύπου-. Εις τό -Μεγάλο Συντάγμα- τού 1790 ο άρματικός τών βασιών ηβλήθη υπό 25 (τού Τύπου Τελεσιποιήσας) εις 33, ώρίζο δέ ως έννοτή άρχή εν Ύψιστον Συμβούλιον συσταθέντων εις ένάντι Μεγάλων Γενικών Έπιθεωρητών φερόντων τόν 33ον βασιμόν. Άναρματος εις αύτά όσι ής της ύπερβρις και άκαυρησίας πολλών και διαφόρων δυτικών συστημάτων κατά την άποχην έκδοσιν άναρματός σύγκυας, ήσση τόν Μέγαν Φραδερίκον εις την άναρμον της άκαυρησίας ενός έννοιου συστήματος τού - Άρχιού και Άποδοθεγμένου Ίπικου- με 33 βασιμύς, ταύτα και άποταύθη πρώτως δει άναρματάσους ως διαίλλοσι Φραδερίκος ο Μέγας μετά εββλήθων πύκτων τών διαφόρων συστημάτων και καταλύθωνται, ταύτα άναρματι ο δέ, Albert Pike, διαρμαίνον πρós άλλως πύκτονος ιστορικούς ως προσωπικήτη. ** Ότι, ο Wilhelm Bergmann² άναρματι την ως άνω άποσιν ότι ο Φραδερίκος διαίλλοσι μετά πύκτονος άναρματάσους.

Όπως και άν έχη τό όχημα ταύτο και άναρματήτως τού εν ο Μέγας Φραδερίκος ανέταξί τό -Μεγάλο Συντάγμα- τού 1786 ή άλλος τις, γεγονός εινα ότι ταύτα άποδοθίσαν εις όνωσιν εκάλλοσι πρós άναρματιών ενός έννοιου Τεκτονικου Τύπου, τού -Άρχιού και Άποδοθεγμένου Ίπικου Τύπου-, διαδοθέντος εις τόν κόσμον άλλόθεν. Άναρμαρον τό κασι την άποχην έκδοσιν άρροθόντα συστήματα δει να καταύρη ή άναρματός σύγκυας, ήσσι κατήσθησαν άναρμον τών άκαυρησιών τού έννοιου συστήματος εν' άραθί τού Τίγματος της.

¹ Albert Pike, A Historical Inquiry in regard to the Grand Constitutions of 1790 (1884), Washington 1924.

² The άποσιν ταύτην άβρινα και τό Ύψιστον Συμβούλιον τού 33ου της Έκδόσεως.

³ Wilhelm Bergmann -Der alte und angenommene Schottische Ritus und Hochth der Grasse-, Berlin 1912.

Οι Περουαβιάνος, ο Τύπος Τελειοποιήσεως, ο Μεταρρυθμιζόμενος Σκωτσέζος Τύπος, ο Τύπος της Αύστριας Τηροποιίας, ο Τύπος των Άρρεσινών Άρρεσποκίων, ο Έλκεσκιός Σύνδεσμος και άλλα (18).

Είς την δε της λειτουργίας της πλήθους των διαφόρων συστημάτων αναφορικών σύγγων έβλεπον τίματα το Μεγάλο Συντάγμα του 1794, Μερθέντος έι' ούτιόν το - Άγγλων και Γαλλοβόλων Σκωτσέζου Τύπου -, αναθεωρηθέντων και συνταχθέντων εις έν μόνον Τεκτονικόν Σύστημα των του Σκωτσέζου Συστηματορως εις ταύτα αναφέρεται.

Το 1791 έξαρρήγη έν τη νήσου του Άγιου Δομνίκου επανάστασις των Βούλων, διατασσόντων υπό την έπίθεσιν των περι έλευθέριας άρχών της Γαλλικής επανάστασεως. Κατά το 1795 ή έθνος των Γάλλων έπείσθη έν τη νήσου κατόπτη δεινή και ούτω εγκαταλείπον ούτην ζητούντος δουλον διάλογου. Ούτω και οι De Grasse - Tilly και Dela Hogue κατέφυγον μετά των οικογενειών των εις την πόλιν Charleston της νοτίου Καρολίνας των Ήνωμένων Πολιτειών της Άμερικης. Έπιτορός ο De Grasse - Tilly εις των Άγιον Δομνίκον το 1797 - 1798, συνελθθή και έσπίθη χώρα εις την έπιθεσιν Άμερικανικού λαογού, διαβεβαιώσαντος τους επαναστάτας έτι ο ουάλληθεις είχαν άποκτήσει την Άμερικανικήν ανεπερστήτη. Ούτω ήδυνήθη ο De Grasse - Tilly να έπιτορήγη με Άμερικανικόν ήλιον εις Charleston.

Κατά το έν τη με τοξί δέσμησι ο De Grasse - Tilly παρσεσάτοξ μετά του πενήτερου του Dela Hogue την μετόπισιν του -Τύπου Τελειοποιήσεως- εις των - Άγγλων και Άνοδοδραμίων Σκωτσέζων Τύπων- εις το δυτικόν ημερομηνον. Την 10 Δεκεμβρίου 1797 έπιτορήσιν ούτος υπό την έπιθετή του ως - Ήνδου Γενικού Μεγάλου Έπιθεωρητού του 33 θελήμου και Ήνδου Τολέρου του Ήνδου Συμβουλίου των Γαλλικών επήσεων των δυτικόν Ήνδων- έδωκεν άνομηξ του 33ου θελήμου (Lindley).

Κατά τον Walter Teufel' παροδόθη την 25 Μαρτίου 1863 εις την θεβλοθήσιν των Παροίων έγγραφων εάρθεν εις το άρχον θεωνότος κληρεού και φυλοσώζομενον έν τη θεβλοθήσιν ταύτη. το

1 Walter Teufel, Der Alte und Angenommene Schottische Hase und seine Vorbilder, Anst. von Verlag Alfred Buss, Hamburg 1906.

ούτιον φέρει ημερομηνίαν 2 Ιανουαρίου 1804. Ταύτω εάρδόθη έν τη Άνωτολή του Μεγάλου και Ήνδου Συμβουλίου των Μεγάλων Γενικών Έπιθεωρητών διά την Γαλλίαν, Ήσίλιαν, Άμερικην και τας άποκείας της και υπό των ούρδων θεών του ζωήθ, άνομησόντων εις των 19 θελήμων γεωγραφικού πλάτους, έβλεπόν έτι 14 Δεκεμβρίου γεωγραφικού μήκους του θερούου ημερομηνίου- (Το στοιχείο ταύτω άνομησόν έν την γεωγραφικήν έθον του Santiago De Los Caballeros καίμενος έν τη νήσου του Άγιου Δομνίκου).

έτι του έγγράφου ταύτου -επιτίθηται εις τον 33... De Nazon, Ήσπον Μέγαν Γενικόν Έπιθεωρητήν του 33 θελήμου και Μέγαν Άρχόν των θερούων των έν Άμερική Γαλλικών επήσεων, εάρσοδόθηξ όπως είναι Έπιθεωρητής των Στοιών, Συμβουλίων, Καλλήτων εις άφώτερον ημερομηνίαν.

Το έγγραφον ταύτω αναγράφεται υπό των Ήνδων Μεγάλων Γενικών Έπιθεωρητών μετά του Ήνδου Συμβουλίου του 33ου θελήμου και φέρει την Μεγάλην Σφραγίδα ταύτων ταύτων την έν θεύρον του πρώτου μεγός άνομησόμενου Νήσιν έν την 5804 (έξ), κατά το ήμώτερον ημερομηνίαν 2 Ιανουαρίου 1804).

Το άνομησόμενον μέλη του Ήνδου Συμβουλίου είναι: De Grasse - Tilly ιούθιος, Ήσπος Μέγας Τολέρουξ του 33ου Τεκτονικού θελήμου.

J. B. H. Dela Hogue ιούθιος Αντίστομος Μέγας Τολέρουξ του 33ου Τεκτονικού θελήμου.

Antoine ιούθιος Αντίστομος Μέγας Τολέρουξ του 33ου Τεκτονικού θελήμου.

Ο συγγραφέας παροίθη και φωτοτυπημένον άντιγραφον του ως όνω άνομησόμενον έγγράφου. Ούτος συμπεραίνει δε του έγγράφου ταύτου έτι το άνομησόμενον Ήσπον Συμβουλίων προέστια, ή δε θρωική του άνωτοξ εις το τέλος του έτους 1797, έπιδραμίνως έδ εις την 10 Δεκεμβρίου 1797 ήμρον καθ' ήν, ως προαναφέρθη, ο De Grasse - Tilly έπιτορήσιν εις Ήσπος Μέγας Τολέρουξ, έδωκεν άνομηξ 33ου θελήμου. Έπιτόμως, κατά τον έν άλλη συγγραφή το πρώτον έν τη εάρξ Ήσπον Συμβουλίου του 33ου θελήμου του Άγγλίου και Άνοδοδραμίων Σκωτσέζου Τύπου, έπίστατο την 10 Δεκεμβρίου 1797, ούθη έδ όδον το θεωρητή καίως ημερομηνία έδωκεν ούτω, καθόσον μέγα σήμερον τοξάδραστον

δέν εξαγρεψθήσαν ἄλλαι τεκμηριωμένα ἡμερολόγια (rather true).

Ἡ ἐξέλιξις τοῦ Ἀργ., καὶ Ἀποδ., Ἰουλ., Τυτου ἐστὶ σπάνην ὁρίων πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Τεκτονικοῦ εἰς τὴν Ἡνωμένην Πολιτείαν τῆς Ἀμερικής.

Οἱ καὶ ἀνωτέρω ἀναγρήθῃ οἱ De Grasse - Tilly καὶ DeLa Hogue μετέβησαν εἰς Charleston τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1796. Ἐπὶ ἡλίον εἰς ἀπογραφὰς τοῦς Ἐλευθεροπόλεμον, ὁ δὲ De Grasse - Tilly ἐπεβίβησεν τὴν Ἱερὸν εἰς Charleston, Συστήματος μὲ 33 βαθμούς ἀπὸ τὴν ἀριθὸ ἐνὸς Ἰνδίου Συμβουλίου μὲ δύο Γενικοῦς Ἀδωματοκτοῦς (Offices Πήρασαι) ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Ἀνθίωπων Μέγων Τελέρρη, ἔχοντας τοῖς αὐτοῖς τίτλους τοῖς καὶ οἱ δύο Γενικοῦ Ἀδωματοκτοῦ οἱ προϊστάμενοι τοῦ - Ἰνδίου Συμβουλίου- ἢ τῆς -Σταῦς τῶν Η.Σ.- (High Secrets, Ἰνδίων Μυστικῶν), ἤτις ἐβράθῃ ἐν Charleston τῆν 13 Ἰανουαρίου 1797 (Lindsay).

Τὴν 21ην Φεβρουαρίου 1801 τὸ ἐν Charleston ἀπὸ σχηματισμῶν Ἰνδῶν Συμβουλίου τοῦ 33ου τοῦ Ἀργ., καὶ Ἀποδ., Ἰουλ., Τυτου τῆς Νοτίου δεκαετοῦσας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπορροῦσαν ἐπέβησαν εἰς τὴν ὁπίων παραίτησι καὶ κολύμβησας τὸν ἀνομοτυπῶν τῶν Μεγάλων Ἀδωματοκτοῦ ἐνὸς Ἰνδίου Συμβουλίου τοῦ 33ου δὲ τῶς Γαλλικῆς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας, παρεβίβησαν τὸν De Grasse - Tilly εἰς Ἰνδῶν Μέγων Τελέρρη καὶ τὸν DeLa Hogue εἰς Ἀνθίωπων Μέγων Τελέρρη βαθείας τὸ ἐν λέγη Ἰνδῶν Συμβουλίου κατὰ τὴν ἀπογῆν ἐπέβησαν ἑκάστα ἑκατοῦσας μόνον, ὅστις τὸ εἶδος τῆς δεκαετοῦσας τοῦ καὶ Γαλλικῆς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας ἤτο ἀπορροῦσιν. λέγη τῆς ἐν Ἄγιῳ Ἰωάννῳ ἀπονομοτυπῶν.

Ἐν τοῖστας ἡ ἀπογῆς τοῦ ἑκάστα μεγάλων ἐπέβησαν ἐπὶ τῆς ἐν Charleston τεκτονικῆς κινήσεως, δὲ ἡ ἀπογῆ τοῦ 33ου ἀπελάσας τὴν εἰσαγωγήν καὶ ἤτο ἀπορροῦσας δὲ τὴν Ἱερὸν τοῦ πρώτου, ἐνεργείας ἀρῶντος Ἰνδίου Συμβουλίου. Πρῶτη ἐν Συμβουλίου τῶν Ἰνδῶν Μεγάλων Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν προέβη τότε εἰς τὴν ἀπογῆν τοῦ 33ου εἰς δόξαρον πρῶτου εἰς Charleston, Πέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἀπογῆν τῶν ἀνεστηθῆ εἰς τὴν πόλιν αὐτῆς τὸ πρῶτον ἐνεργείας ἔβη Ἰνδῶν Συμβουλίου. Τότε δευξ δὲν ἀνέβησαν εἰς Charleston ἄλλη ἀρχὴ φέρουσα τὸν τίτλον Συμβουλίου τῶν Ἰνδῶν Μεγάλων Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν- καὶ ἔβησαν

τὴν ἐξέλιξιν τὸ ἀπογῆ τῶν 33ου βαθμῶν, πᾶν τοῦ - Ἰνδίου Συμβουλίου δὲ τῆς Γαλλικῆς ἀπὸ τῆς Ἰνδίας- μὲ τὸν De Grasse - Tilly εἰς Ἰνδῶν Μέγων Τελέρρη εἰς καὶ ἀνωτέρω ἐπέβη.

Κατὰ τούτοις οἱ De Grasse - Tilly καὶ DeLa Hogue ἐπέβησαν ἀνομοτυπῶν πρῶτον κατὰ τὴν Ἱερὸν καὶ ἐγκαταστάσαν τὸ Ἰνδῶν Συμβουλίου τοῦ Ἀργ., καὶ Ἀποδ., Ἰουλ., Τυτου ἐν Charleston. Οὗτοι ἀπεπέβησαν κατ' ἀρχῆς καὶ μέλη τοῦ ἐν λέγη Ἰνδῶν Συμβουλίου ἢ ἀπορροῦσας τὸ ἀρῶντος τῶν ἐνὸς Γενικῶν Ἐπιθεωρητῶν ἀνομοτυπῶν κατὰ τὸ Συστήμα τοῦ 1796 πρὸς ἐγκαταστάσαν ἐνὸς Ἰνδίου Συμβουλίου. Τὸ 1802 ἀνομοτυπῶσαν αὐτοῖς ἀπὸ δύο ἄλλων δὲ, καὶ ἐπὶ ἡλίον εἰς Ἄγιον Ἰωάννῳ (Lindsay).

Τὴν 31 Μαΐου 1801 ἐγκαταστάθῃ ἐν Charleston τὸ Ἰνδῶν Συμβουλίου τοῦ 33ου βαθμοῦ δὲ τῶς Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικής μὲ ὅλας τῶς τεκτονικῆς τῶς ἀπὸ τῶν δὲ, John Mitchell (Ἰνδῶν δὲν μετανάστης, συνταγματάρχης τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ κατὰ τὸν ἐμῶν πύλαρον) καὶ τὸν δὲ, Dr. Frederic Dalcho (ἡρωστικῆς καταγωγῆς, γεννηθῆς ἐν Ἀσβίνῳ, Ἰσπρῶν ἐν Charleston 1800 - 1808 καὶ ἀποκρίθας ἱερεὶ τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας - Ἐπίσκοπος Ἐπίθεωρητῆς), ἀπορροῦσαν Ἰνδῶν Γενικῶν Μεγάλων Ἐπιθεωρητῶν. Ὁ κατὰ τὸ Συστήμα τοῦ 1796 ἀπονομοτυπῶν ἀρῶντος τῶν ἐνὸς μελῶν τοῦ Ἰνδίου Συμβουλίου συντελέσθῃ κατὰ τὴν δόξαρον τοῦ 33ου.

Τὴν 4 Σεπτεμβρίου τοῦ 33ου τῶτος ἐγκαταστάσαν ἐνεργείας τοῦ Ἰνδίου Συμβουλίου τῶν Ἰνδῶν Γενικῶν Μεγάλων Ἐπιθεωρητῶν τοῦ 33ου βαθμοῦ τοῦ Charleston, δὲ ἡς γεννοπομοτυπῶν ἡ Ἱερὸς καὶ ἐγκαταστάσεως τοῦ καὶ ἀπορροῦσας τῶς ἐπὶ τῆς δὲ ἀρῶντος τοῦ ἐνὸς τὸ ἀπὸ ἡμερομηνίου 1 Μαΐου 1796 Μεγάλου Συστήματος. Εἰς τὴν ἐν λέγη ἐπέβησαν ἀνομοτυπῶν ἀπορροῦσας οἱ 33 βαθμοῖ τοῦ Ἀργαίου καὶ Ἀποδὲ ἐγγὺ τοῦ Ἰωάννου Τίτου.

Τὴν 5 Ἰουλίου 1801 τὸ - Ἰνδῶν Συμβουλίου τῶν Ἡρωστικῶν τῆς Ἰεροσολῆς- ἐν Charleston ἀπορροῦσαν τὴν ἀπορροῦσας τοῦ πρὸς Ἱερὸν μὲν - Μωσῆς, Ἐκκλητικῆς, Τελίκου καὶ Ἰωάννου Σταῦς τῶν Τελίκων Τεκτονῶν εἰς Charleston-. Τὸ ἐγγὺρον τοῦτο ἐβη τὴν ἀπογῆν τῶν δὲ - Michael, T. B. Bowen, E. De La Motte, Abraham Alexander, Isaac Auld εἰς Ἰνδῶν Γενικῶν Μεγάλων Ἐπιθεωρητῶν (Pike).

Τό Τριανόν τοῦ 33ου τοῦ Ἄρχ. - καὶ Ἀποδ. - Σουλ. - Τύπου καθιερώθηκε ἀνωμαλῶς κατὸν ἐγγράφου ἀνεπίλογου ἀπόφαση ἐπὶ τῇ 1803 - 1805 μεταθῆ τοῦ De Grasse - Tilly καὶ τοῦ Dr. Frederic Dalcho, Ἀντιπύτου Μεγάλου Τοῦβόργου τοῦ ἐν Charleston Ἰγνίου Συμβουλίου. Κατὰ τὸ Μεγάλον Συντάγμα προέβλεπε τὸ 33ου θεμελιῶν ἐν Ἰγνίον Συμβούλιον, εὐθιγῶς ἠγγίζοντο ὁ Ἰγνάσιος καὶ ὁ Ἀνθίστατος Μέγας Τοῦβόργου. Οἱ τίτλοι τῶν τελευταίων τοῦτον ἔσαν ἀπίστατοι πρὸς τοὺς τὸν 33ου Γενικῶν Ἀποδοχῶν, οἱ ὅμοιοι ἦσαν ἐπι κεφαλῆς τοῦ - Ἰγνίου Συμβουλίου - ἢ τῆς - Στάθης τῶν Η. Σ. - (High Society, Ἰγνίον Μυστικόν), ἦτοι Ἰδρυθῆ τῶν 13 Ἰανουαρίου 1797 εἰς Charleston (Walter Teufel).

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ 1802 τῆς ἐν Charleston Ἰγνίου Στάθης Τελεωποιήσεως καὶ ἄλλων Ἀδελφοτήτων - παρελαβόντα τὸ μέλη τοῦ Ἰγνίου Συμβουλίου ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὡς εἰκότις:

Συντάχτης John Michel	Ἰγνάσιος Μέγας Τοῦβόργου
Dr. Frederic Dalcho	Ἀνθίστατος Μέγας Τοῦβόργου
Emmanuel De La Motte	Γενικός Μέγας Θεωροκράτης
Abraham Alexander	Γενικός Μέγας Γραμματεὺς
Συντάχτης T.B. Bowen	Γενικός Μέγας Τελεωπότης
Isaiah De Lieben	
Dr. Isaac Auld	Γενικὸν Μεγάλον Ἐπιθεωρητὴν
Moses C. Levy	
Dr. James Moultrie	Γενικός Μέγας Ἐπιθεωρητῆς

Τὸ ἐν Ἀθήναις Ἰγνίου Συμβούλιον τοῦ Charleston ἔφραξεν ὡς ἀνεπρόσωπον τοῦ ἐν Ἄγιῳ Δοκίμου τὸν Auguste Alex Francois De Grasse - Tilly, Ἰγνίου Μέλους Τοῦβόργου διὰ τῆς Γαλλικῆς Διπλωτῆς Τεθίας.

Τὸ αὐτὸ Ἰγνίου Συμβούλιον ἐχορήγησεν εἰς τὸν δὲ - De Grasse - Tilly τῆς 21 Φεβρουαρίου 1802 διατάγμα, δι' οὗ προσηκούσθη ὅτι αὐτὸς κατέχει ὅλους τοὺς βαθμοὺς ἐπὶ τοῦ Μυστικοῦ Διδασκάλου μέχρι τοῦ Γενικοῦ Μεγάλου Ἐπιθεωρητοῦ (4ο - 33ο, οἱ βαθμοὶ ἀναφέρονται ἀνωμαλῶς καὶ λατρευτικῶς), ὅτι εἶναι μέλος τοῦ Ἰγνίου Συμβουλίου τοῦ 33ου, ὅτι εἶναι ἰσθμῶς Ἰγνίου Μέλους Τοῦβόργου τοῦ Ἰγνίου Συμβουλίου διὰ τῆς Γαλλικῆς Διπλωτῆς Ἰθίας καὶ ὅτι χορηγείται αὐτῷ τὸ Ἰσθμῶς τὸ Ἰδρυθῆ καὶ τὸ ἐπιθεωρῆ Στάθης, Ἰγνίου Περσῶν κα.κ.τ. τοῦ Βασιλικῶ

Τμήματος τοῦ Ἀρχίου Ἐλευθέρου Τεκτονισμοῦ εἰς ἀλλοτέρων τῶν κόσμων πάντως κατὰ τὸ -Μεγάλον Συντάγμα- τοῦ 1796 (Pike).

Συγκροτούμεντες τὸ ἀνωτέρω ἐπισημασθῆναι ἐπὶ τὸ εἶδος:

1. Γενικός Θεωρητὴς ἐπὶ τῶν τελευταίων ἱστορικῶν συγγραμμάτων τοῦ ἐπὶ τῆς 31 Μαΐου 1801 ἀποκαταστάθην Ἰγνίου Συμβουλίου διὰ τῆς Ἀμερικῆς ἐν Charleston τῆς Νοτίου Καρολίνας τῶν Ἰνδιάνων Πολιτικῶν τῆς Ἀμερικῆς ὡς τὸ πρῶτον Ἰγνίου Συμβούλιον τοῦ 33 καὶ τελευταίου βαθμοῦ τοῦ Ἀρχίου καὶ Ἀποδοχῶν τοῦ Σωματοῦ Τύπου ἐν τῇ κόσμῳ (Supreme Council, Supreme Council, Oberster Rat). Ταῦτα ἀνεγνωρίζεται ὡς τὸ -Μετρεῖον Συμβούλιον- (Mother Supreme Council) ὡς ἄλλων τῶν σημαντικῶν κοσμητικῶν Ἰγνίου Συμβουλίων ἀλλοτέρου τοῦ κόσμου, ἴθινα καὶ θεωροῦνται ὡς εἰκότιο καταγεγραμμένα.

Ἄνωθεν τὸ Ἰγνίου Συμβούλιον λειτουργοῦσι κατὰ τῆς διατάξεως τῶν Μεγάλων Συνταγμάτων τῆς 1 Μαΐου 1796, ἴθινα καὶ γενικῶς ἀποκαταθῆ τῆς ἑσθῆς τῆς Δομῆς καὶ ἀγωνιστικῆς τοῦ 33ου Ἀρχίου καὶ Ἀποδοχῶν τοῦ Σωματοῦ Συστήματος.

2. Ὁ Γερμανὸς τίτλων ἱστορικὸς Walter Teufel ἀποστηρίξαι ἐν μέλητι τοῦ διδασκάλου τὸ 1866 καὶ ἐπὶ τῆς ἑσθῆς ἐγγράφου ἀνωμαλῶς μέχρι τοῦ 1863 καὶ παραδοθέντος κατὰ τὸ ἴδιον τρόπο εἰς τῆς θεμελιώσθη τῶν Παροχῶν ὅπου καὶ φερόμεται εἰς τὸ -Ford Pike-, ὅτι:

α) Τὸ πρῶτον Ἰγνίου Συμβούλιον τοῦ Ἀρχίου καὶ Ἀποδοχῶν τοῦ Σωματοῦ Τύπου ἐν τῇ κόσμῳ ἰδρυθῆ ἐν Ἄγιῳ Δοκίμῳ ἐπὶ τοῦ ἀδελφοτικῶ τοῦ Γαλλικοῦ Στρατοῦ Auguste Alex Francois De Grasse - Tilly τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1797 ἢ καὶ προηγουμένως καὶ διὰ διὰ τῆς Γαλλίας, Ἰταλίας, Ἀμερικῆς καὶ τῆς ἀποικίας τῆς.

β) Τῆς 31 Μαΐου 1801 ἀποκαταστάθην ἐν Charleston τῆς Νοτίου Καρολίνας τῶν Ἰνδιάνων Πολιτικῶν Ἀμερικῆς τὸ Ἰγνίου Συμβούλιον τοῦ 33 καὶ τελευταίου βαθμοῦ τοῦ Ἀρχ. - καὶ Ἀποδ. - Σουλ. - Τύπου διὰ τῆς Ἀμερικῆς, τὸ ὅμοιον κατὰ ταῦτα εἶναι τὸ δεύτερον Ἰγνίου Συμβούλιον ἐν τῇ κόσμῳ Προσθήκη δὲ ἐν Ἀθήναις συγγραμμάτων ὅτι πιθανῶς τὸ ἀπὸ τοῦ Grasse - Tilly ἰδρυθῆν ἦναι τὸ Ἰγνίου Συμβούλιον ἐπὶ τῆς ἰδρυθῆσεως τοῦ 1797 μέχρι τῆς εἰς Ἰγνίου Δοκίμου ἀπεπορεύσεως τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ 1802.

αποτελείτο μόνοι οι δύο παλιές, του Υψώτου Μάγ., Τζαζάρου (De Grasse - Tilly) και του Ανθυπάρχου Μάγ., Τζαζάρου (De la Hogue) και όχι δεξί έννοια ως καθορίζουν το Μεγάλο Συντάγμα. Έτσι όπως το Ύψιστον Συμβούλιον του Charleston ως συγκείμενον δεξί έννοια παλιών, αποτελεί το πρώτον εν τη κόσμη κανονικών και συμπεριφοράς προς το καθορισμένο Αποκαταστάσει Ύψιστον Συμβούλιον και ως δε τούτου αναγνωρίζεται ότι όλων των σημερινών Ύψιστων Συμβουλίων όλου του κόσμου ως το -Μεγαρόν Συμβούλιον- εξ όλων ταύτων επήγοντο.

Εξ όλων το έγγραφο των Ύψιστων Συμβουλίων αναγράφοντα οι φράσεις:

1. Universi Terrarum Archidiaconi ad gloriam Imperii
Εξ όλων του Μεγάλου Αρχιεπισκόπου του Σίμωνατος
2. Odo ab Chao
Τόδοξ δε του χόουξ
3. Odo Moutreux-Jas
Ο Τόδοξ και το Σίκατον μου

Τις διατάξεις φέρουσι ταύτων των διαφόρων Αστών.

Αι φράσεις και το διαίτημα ερηγορηστικόν και υπό του Ύψιστου Συμβουλίου του Charleston και παραλήθησαν ότι όλων των Ύψιστων Συμβουλίων της Γαλλίας.

Ο De Grasse - Tilly είχε πρόνοια την διαταξάν το ίδρυση εν Ύψιστον Συμβούλιον δεξί την Γαλλίαν και το πρώτον εν Εύραση υπό τον τίτλον -Ύψιστον Συμβούλιον του Αρχαίου και Αποκατασταμένου Σουηδικού Τύτου δεξί την Γαλλίαν- (Suprême Conseil du Rite Ecossais Ancien et Accepté pour la France) κόσμος ενόθεν και την ημερομηνία Απριλίαν εις Άγιον 80 έναν την 10^η Ιουνίου 1845.

Παραβλήσαντο το μέγεθός της 1 Ιουλίου 1863 διαβέβητα και ένεργη εν τη κόσμη Ύψιστου Συμβουλίου.

Αμνηστική (Μεγαρόν Ύψιστον Συμβούλιον δεξί όλων των κόσμων διαβέβητα την 31.5.1861 εν Charleston της Νοτίου Καρολίνας των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικής), Γαλλία 1804, Ιταλία - Μιλάνον 1805, Μόσχοις 1809, Πολέμιον 1861, Τουρίνον 1862, Φλωρεντία 1864, Ρώμη 1875. Πάντα ταύτων διαβεβήτα επήγοντο εν όνω. Το σημερινό ένεργη Ύψιστον Συμβούλιον της Ιταλίας άρτυνίσθη

το 1890, Ισπανία 1811 (έν όνω),* Ιταλία 1815 (έν όνω), Βέλγιον 1817, Βενεζουέλα 1824, Ιρλανδία 1824, Βραζιλία 1829, Γερμανία 1830, Βολιβηία 1833, Αγγλία - Ουάσινγκτον 1845, Σουηία 1848, Ούρουγουάη 1856, Αργεντινή 1858, Κούβα 1859 (έν όνω)**, Μόσχοις 1860, Δουναβιακή Δημοκρατία 1861, Τουρκία 1861, Πορτογαλία 1869 (έν όνω), Πορτογαλία 1870, Κίλη 1870, Γουατεμάλα 1871, ΕΙΛΑΪ 1872, Ελβετία 1873, Καναδάς 1874, Αλγυπτια 1879 (έν όνω), Τύνις 1880 (έν όνω), Ισπανία 1910, Σπαρία (έν Γουαγουατεμάλα) 1912 (έν όνω), Παναμάς 1913, Ολλανδία 1913, Τσεχοσλοβακία 1922 (έν όνω), Πολωνία 1922 (έν όνω), Ρουμανία 1923 (έν όνω), Αυστρία 1925, Γερμανία 1930, (έν όνω) υπό του 1933, Αρμενία 1947, Βολιβηία 1951, Φιλισταίνος 1950.

*Από τη ίδρυση του Ύψιστου Συμβουλίου δεξί την Γαλλία το 1804 έπαισε αποκαταστάσει το έν Άγιον διαίτημα ταύτων, ώστε σημερινό το άρτυνίσθη εν ένεργη Ύψιστον Συμβούλιον του κόσμου είναι το του Charleston. Τούτο μέγεθός διαβέβητα το 1813 δεξί άγιους μεγάλης γραμμομετρίας διατάξας εις δύο.

1. Το Ύψιστον Συμβούλιον της Νοτίου Διαποδοσίας των Ήνωμένων Πολιτειών, μετατρέψισης της έδρας του δε Charleston εις Ουάσινγκτον το 1860.

2. Το Ύψιστον Συμβούλιον της Βορείου Διαποδοσίας των Ήνωμένων Πολιτειών με έδραν την Νέαν Υόρκην.**

Το 1875 συνεκλήθη Συνέδριον των Ύψιστων Συμβουλίων εις Αωζώνην της Ελβετίας έννοια ιδιόσημη ή κοινολογική -Χριστιανική της Αωζώνης-. Έννοια Ύψιστου Συμβουλίου όλων άνωθεν αναπροστάσει (Αγγλία, Ολλανδία, Κούβα, Γαλλία, Ούρουγουάη, Ιταλία, Γερμανία, Πορτογαλία και Ελβετία) και προέβησαν εις διατάξεις εν Συνταγματικόν του 1786, αναπαράγοντας ώστε του καθορισμένου -Συντάγματος της Αωζώνης-. Δύο έτη άρτυνίσθησαν ενόθεν ένεργη Ύψιστου Συμβουλίου εις Ελβετία εν της Σουηίας (Ήνωμένων Πολιτειών Αμερικής, Νότιος Διαποδοσία, Ιρλανδία, Σουηία, Κεντρική Αμερική, ΕΙΛΑΪ), έννοια άλλων όλων έννοια των διατά-

* Αποκαταστάσει εν Εύραση (Μιλάνον).

** Από του Οκτωβρίου 1860 έπαισε μέγεθός των ταύτων ένεργη.

*** Η έδρα του μεταβλήθη εις Lexington (Mass.) την 2.12.1868.

αριων τοῦ 1875. Αἱ ἄν' αὐτῶν δεσποτικότητες μεταβολῆσαι ἐγένοντο δεκταὶ ὑπὸ τῶν πρώτων πόρων τῆς ἐλευθερίας τοῦ Συστήματος.

Εἰς τὸ «Σύνταγμα τῆς Αἰθιοπίας» καθιερώθησαν αἱ «Γενικαὶ Ἐλευθεροκρατικαὶ Θέσεις τοῦ Ἀρχ. καὶ Ἀποθ. Σουλτανοῦ Τε-
που». Αὗται εἶναι:

1. Τὸ ἕνα κύριον σημεῖον τῶν ἄρχων καὶ ἀμειψάλλων δεσπο-
κρατῶν
2. Μία βασιλεὺς θάμβως
3. Ἀπόρριξις ἀλλοτρίων τῶν ἐν τῇ ἐσχάρῃ Ἰσθμῶν Συμβου-
λαίων.

Ἐκταυτοῦ ἔλαβον πόρον καλλῆ βασιλῆ συνάδοι τῶν Ἰσθμῶν Συμβουλῶν κατὰ τὸ ὅτι αἱ ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἐλαφρότερον ἀπορ-
ριθεὶς διὰ τὴν εὐδοξίαν τῶν ἐν τῇ μεταβίβασθαι τῶν Ἰσθμῶν Συμβουλῶν.

Ἐν τῆς ἱστορικῆς ἐκθέσεως τῶν Ἰσθμῶν Ἰσθμῶν, τοῦ Τίτου Τελευσιουστῆος καὶ τοῦ Ἀρχ. καὶ Ἀποθ. Σουλ. Τίτου, καταρ-
τεῖται ὅτι αἱ ἐπὶ πόροις Ἰσθμῶν εἰργάζοντο ὄχι μόνον εἰς τοὺς πρώ-
τους τρεῖς βασιλικὰς θάμβως, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνεπίστους. Ὅταν
κατὰ τὸ 1813 συνεβλήθησαν αἱ Μεγάλαι Ἰσθμῶν τῆς Ἀγγλίας («Ἰσθ-
μῶν» καὶ «Μοδῆν»· Ἀρχαὶ καὶ Νεωτέραι ἀποκαταστάσεως τῆς
«Ἰνδαμῆν Μεγάλῃ Ἰσθμῶν τῆς Ἀγγλίας», ἐλάμβανον αὐτὴ θάμβω-
ν εἰς τὴν ὅτι αἱ ἀναφῆρονται τὸ εὐαίως.

- Ἐν' εὐκαίρῃ τῆς πανηγυρικῆς συνενόησεως τῶν δύο Ἀγγλικῶν
Τεκτονικῶν Ἰσθμῶν τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1813 θάμβως, διακρί-
σεται καὶ γνωστοποιεῖται ὅτι ὁ γνήσιος Ἀρχαῖος Τεκτονισμὸς ἀπο-
τελεῖται διὰ τρεῖς θάμβων καὶ μόνον διὰ τοῦ Μοδῆν, τοῦ Ἰσθ-
μου καὶ τοῦ δευτερευούτου Τεκτονισμοῦ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ
ἐπισημοῦ θάμβου τῆς ἐπιρῆς βασιλικῆς ἡθῆς.

Ἀπὸ τῆς ἀποχῆς ἀεὶ τῆς ἐργάζοντο κατὰ κανόνα αἱ Συμβολικαὶ
Ἰσθμῶν εἰς τοὺς τρεῖς πρώτους θάμβους, ἰσχυρίζονται εἰς τὸς «Συμ-
βολικὰς Μεγάλῃ Ἰσθμῶν» (γενικῶς Τεκτονισμῶς). Οἱ ἀνεπίστους θάμ-

μοί, εἰς οὓς ἐργάζονται τὸ καλούμενον Φιλοσοφικὸν Ἐργαστήριον,
ἀναφέρονται εἰς τὸ ἴδιον Συμβολικὸν τοῦ Ἰσθμῶν καὶ τελευταῖου θάμ-
μου τοῦ Ἀρχ. καὶ Ἀποθ. Σουλ. Τίτου (πρωτοῦ Τεκτονισμῶς), τὸ
ὅτι αἱ ἔχουν συνάροι συμπέσει μετὰ τῶν Συμβολικῶν Ἰσθμῶν. Ἐν
τῶν πόρων τῶν ὅτι αἱ ἀναφῆρονται τὸ μὴ τῶν Φιλοσοφικῶν
Ἐργαστηρίων.

Ἐννοεῖται ὅτι μεταβίβασται τὸ εὐαίως καὶ τὸ ἐπισημὸν Τεκτονισμῶν
αὐθιμῶς διακρίσεται. Ἐκθέσις, ἤδη ὅτι οἱ ἀνεπίστους θάμβου
δὲν εἶναι ὅμοιοι τῆς ἰσχυροῦς καὶ ἡ ἀνεπίστους τῶν πρώτων πρώτων
καὶ ὅτι αἱ τελευταῖου οὗτοι ἀποκαταστάσεως τῶς πόροις ὅτι τῶς μω-
ραῖς πρώτοις ἐν δὲ διὰ τὴν πρῶτην ἡ εὐαίως καὶ εὐαίως εἰς τὸ ἀνεπίστους
πρῶτον, ὅτι αἱ ἔχουν εὐδοξίαν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ Τίτου. Οἱ
τρεῖς πρώτοι θάμβου εἶναι τὸ καλούμενον, οἱ ἀνεπίστους τὸ ἰσχυρῶν.

Αἱ δευτερευούτου καὶ τῶν ἀνεπίστους καὶ τῶν ἀνεπίστους τρεῖς
θάμβων εἶναι αἱ οὐραῖα, ἰσχυροῦς καὶ ἄλλως καὶ ἄλλως πνευματικῶν
ἰσχυροῦς πρὸς ἄρχων, ἀποχῆς τῆς πρῶτης τῶν πόρων ἀποχῆς
ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς δευτερευούτου τοῦ ἰσχυρῶν, συναδελφικῶς τῶν ἰσθ-
μῶν, ἀποχῆς τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς γῆς, ἀποχῆς τῆς ἀποχῆς ἀπὸ
ἐργῶν, φιλικῶς καὶ φιλικῶς τελευταῖου ἡμῶν οὐραῖα ὅτι αἱ ἰσχυ-
ροῦς τῶν πόρων, ἐν πρῶτῳ ἔργῳ ἀποκαταστάσεως, ἐν ἐργάζο-
μεθα ἀποκαταστάσεως πρὸς δευτερευούτου ἡμῶν οὐραῖα τῆς κοινῆς. Ἐν
ἐργάζομεθα ἀποκαταστάσεως πρὸς τὴν κοινῆς τῶν πόρων καὶ ὅτι ἀποκα-
ταστάσεως ἀποκαταστάσεως διὰ τῶν πόρων, τῶν πόρων καὶ τῶν πόρων
ἡμῶν ὅτι εὐαίως ἀποκαταστάσεως τῶν πόρων.

* Ἡ παραβλήσεως πρὸς τὴν Μεγ. - Ἰ. - τοῦ 1717 τεκτονικῆς ἀποχῆς, ἰσχυ-
ροῦς τὸ 1751 καὶ οὐραῖα ἀποκαταστάσεως τῆς Ἀρχαῖος Τεκτονισμῶν.

** Ἡ κατὰ τὸ 1717 ἀποκαταστάσεως Μεγ. - Ἰ. - ἀποκαταστάσεως ἀπὸ τῶν Ἀρχαῖος τῆς
τῶν Νέων Τεκτονισμῶν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- 1) Waffler Toulet: *Der Alte und Angenommene Schottische Ritus und seine Vorläufer* (Akazien - Verlag Alfred Buss, Hamburg 1939).
- 2) Albert Pike: *A Historical Inquiry in regard to the Grand Constitutions of 1786* (Επιλογή το 1884, επανεκδόθηκε το 1956 από τον Ύψιστον Σουλτανικό της Ουάσιγκτον).
- 3) A. S. Lindsey: *Le Rite Ecossais pour l'Écosse* (Γκόλντλντ Σκωτίας 1957-58).
- 4) Hans Ruedig: *Das Wesentliche über Ursprung, Geschichte und Entwicklung des Alten und Angenommener Schottischen Ritus* (Εκδόθηκε το 1955 με επιμέλεια του Ύψιστου Σουλτανικού της Γαλλίας).
- 5) Ed. Jominé: *Histoire des Hauts Grades et du Rite (St. An. et An. et au Suisse* (Εκδόθηκε το 1956 από τον Ύψιστον Σουλτανικό της Γαλλίας).
- 6) Marius Lepage: *L'ordre et les Obédiences* (Paul Desain, Lyon, 1956).
- 7) Ferdinand Runkel: *Geschichte der Freimaurerei Deutschland* (Verlag Rainer Hobbing, Berlin 3/1971).
- 8) J. Corniloup, G. H. Luquet: *Des Droits du Grand Orient de France et du Collège des Rites sur le Rite Ecossais Ancien et Accepté* (1958).
- 9) Duden Fremdwörterbuch, Bibliographisches Institut, Mannheim/Dudenverlag 1963.
- 10) Karl Brodbeck: *Freimaurerlogen*, Verlag Paul Haupt, Bern 1948.
- 11) Νέστορας Αδόχαρι: *Έγγραφοιστάθια της Έλευθερας Τεκτονικής*, Αθήνα 1951.
- 12) Lemhof - Posner: *Internationales Freimaurer Lexikon*, Wien - München - Zürich Amalthea Verlag 1932.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΟΥ 33^{ου} ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΔΕΣΤΕΓΜΕΝΟΥ ΕΚΩΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Παρι τον Έλευθεροτεκτονισμό και τον όργανό αυτό
Παρι τον Έλευθεροτεκτονισμό

Άρθρον Ι

Τό Ύψ. Συμβ. τοί 33^{ου} και τελεσσών βουβού της Έλλάδος ακολουθεί παρτός τός όργανό τού Αρχ. και Αποδ. Σουλτανό Τίτου τός καθιερωθείσας από τον Μογ. Συνταγματόν τοί 1786 αποδεχόμενον τό κώδικα:

I. Ό Έλευθεροτεκτονικός διακρίσσει, ως διακρίσσει από της γενέσεός του, την ύπαρξήν τοί Μογ., Αρχηγεί. τοί Σύμβουλου και την Αθηνάϊον της ύπαρξ.

II. Ό Έλευθεροτεκτονικός αποκτά εις την συνείκασιν πάντων των διδωμενοσμένην όρετής ανθρώπων προς έρωσιν της άληθείας, μελέτην της ήθικής, άσκασιν της όρετής και άλληλογνώμης, εργαζόμενος ύπέρ της πνευματικής και ήθικής βελτιώσεως τοί ανθρώπου και προσέχει την άμοιβόλην άσκήσιν, την άπόκτησιν της συνειδήσεως άλευθερίον και τον προς την άνθρωπότητι όζον ασταστάτην.

III. Ό Έλευθεροτεκτονικός αποκτά προέτι εις την καταπάτησιν της άμοιβής ύπ' όλης τός μορφή και δημοσίαι εργαλεία άμοιβόλης διδασκαλίης συνειδηόμενης ούτοι: Ύπακούον εις τούς νόμους τοί Κράτους, όην ένήλικος, πρώττον τό δικασον, όγοπόν τον ήθελόν και εργαζόμενοι άδικαίειας ύπέρ της εύημερίας της κοινωνίας και της όλης άνθρωπότητος.

IV. Ό Έλευθεροτεκτονικός αποκτάειν έκ των πόδων του τούς ήθελον, προσέδρα τοί έκ μέλη ούτόύ άνδρας πάσης ένεικότη-

τος, πόσης φιλικής και πόσης πίστης χωρίς να εξετάζω τις θρησκευτικές δοξασίες δοξολογίας αλλά μόνον το ελευθέριον και την χρησιότητά των ατόμων.

V. Ο Ελευθεροτακτικός εώθενα επιβάλλει περιορισμό εις την έρσην της άγελίας και εις έγγυσην της ελευθερίας ταύτης όλοι παρά πάντων των μελών του ήν άνοχη. Έν τή ενώματι δέ ταύτη ο Ελευθεροτακτικός άπογορεύει έν τοις Έργαστηρίοις εύτοια πύσαν εκάστην και έργαστηριήν αυτήσην.

Ο Ελευθεροτακτικός θεωρεί την έργαστην ως τό ελευθερίστηρον καθήκον του ανθρώπου και δού ταύτο άποκαλεί έν τών τάξεων του τοιά άργαστη, ημά δέ ελλίου πύσαν έντησην έργαστην ενωματηήν ή αματηήν.

Άρθρον 2

Οι Ελευθεροτακτικός εφείδουσι άμφότεροι βοηθήσαι εις τήσάν περίστασιν του έθν. Πρώτον τούτων καθήκον άποκαλείται πίστις προς την Πατριδα, προς δέ ασθασμός και άποκοή εις τό Μεγ. Συντ. του 1782 και 1786 και εις τό θεσπίσματι και τήσ άποφασίς του Έθν. Συντ. του 30' της Έλλάδος.

